

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΑΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στόν πόργο του μαρκησιού Κά-
 θλουσ Γαρριντέ φιλοξενείται ο Φίλιππος τής Μόντουας, πρίγκηψ τής Γκονζάγ-
 κας, τόν οποίον ο πυργοδόστης πρόκειται νά παντρήσῃ μέ τήν κόρη του Λούη.
 Μά ἡ Λούη ἔχει πατρειυτῆ μουσικά πρό τετραετίας μέ τόν δούκα Φίλιππο τού Νε-
 βέρ, φίλο στενό του πρίγκηψ τής Γκονζάγκας, μέ τόν οποίον ἔχει ἀποκτήσῃ
 καί παιδί. Ὁ πρίγκηψ τής Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τό ξέρει αὐτό, ἔχει ἀνοθεύ-
 σει στόν ἑμιστό του Πεύρὸλ μέ συγκεντρώσῃ τούς καλύτερους σπασιώτας τής
 Γαλλίας γιά νά δολοφονήσῃ τόν Νεβέρ, γιὰτί ἔτσι, ἔκτος τῶν ἄλλων, θά τόν
 κληρονομήσῃ, ἐπειδή εἶνε ἐξοβλόφος του. Ὅλοι οἱ σπασιώται θρόσκονται συγ-
 κεντρωμένοι σ' ἓνα πανδοχεῖο, κοντά στόν πόργο, κ' ἐκεῖ συζητοῦν γιά τόν
 θρωικό ἱππότη Λαγκαρντέρ, ἕνας δέ ἀπ' αὐτούς, ὁ Κοκαρντάς, τούς διηγείται
 τήν ἱστορία τού Λαγκαρντέρ. Σέ λίγο φτάνει στό πανδοχεῖο κ' ἕνας ἄλλος
 ἀπό ὄχτ' ἐβελοντές τού βασιλέως, τόν οποίον ἀρχηγός εἶνε ὁ Λαγκαρντέρ. Πί-
 νεται τότε μιά παρεξήγησις καί οἱ ἐβελονταί κ' οἱ σπασιώται ἔρχονται στά χέ-
 ρια, μ' αἱ τελευταῖα ὑποχωροῦν μολίς μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀντίπαλοί τους εἶνε
 ἀνθρώποι τού Λαγκαρντέρ κ' ἔτσι συμφιλιώνονται καί συνεχίζου τόν γλένη
 τους μαζύ. Ἐλὸς ἐμφανίζεται κ' ὁ Λαγκαρντέρ ὁ ἴδιος, ὠραίος, λεβέντης, ὁ
 πέροχος. Μά μολίς μαθαίνει ὅτι οἱ σπασιώται βρίσκονται ἐκεῖ γιά νά δολοφονή-
 σοῦν τόν Νεβέρ, τούς διώχνει κατάν κακῶς καί φεύγοντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πη-
 γαίνει πρὸς τόν πόργο. Ἐκεῖ βλέπει τόν Πεύρὸλ κ' ἔναι ἄλλο ἄνθρωπ' ἀπ' τόν
 πηλαιότουν. Μέν' στο σκοτάδι ὁ Πεύρὸλ ξεγελιέται, ὑποθέτει πὸς ὁ Λαγκαρντέρ
 εἶν' ἕνας ἀπ' τούς σπασιώτας, ὁ Σαλντάνας, καί τόν φωνάζει κοντά του. Τὸ ἀ-
 νένει τότε νά παρουσιάσῃ μέσ' στο σκοτάδι ὡς Νεβέρ στήν Λούη καί νά
 πάρῃ τὸ παιδί της. Ὁ Λαγκαρντέρ παίρνει πράγματι τὸ παιδί, μ' αἱ γιά νά τὸ
 σώσῃ. Σέ λίγο φτάνει ἐξω ἀπ' τόν πόργο κ' ὁ δούξ τού Νεβέρ, ὁ ὁποῖος τὰ
 χάνει, βλέποντας τήν κόρη του μέσα στήν ἀγκαλιά τού Λαγκαρντέρ. Μά ὁ Λαγ-
 καρντέρ τὸ ἐξηγεῖ τὰ πάντα κ' οἱ δύο ἄνδρες γίνονται φίλοι. Σέ λίγο δέ ἔνω-
 μένοι ἀποκρούουν τήν ἐπίθεσι τῶν σπασιωτῶν. Μά ἐνὸ θριαμβεύοντες, ἔξαφνα ὁ
 πρίγκηψ τής Γκονζάγκας γλυστράει ὑπουλα στο σκοτάδι καί δολοφονεῖ τόν Νε-
 βέρ, βυθίζοντας του τὸ σπαθί του στή ράχη του. Ὁ Λαγκαρντέρ μένει μόνος,
 μ' αἱ κατορθώνει νά ξερῶνῃ ἀπὸ τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζύ του καί τήν
 κόρη τού Νεβέρ. Δέκο ἔτη χρόνια περῶν κ' ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος παν-
 τρεύτηκε τήν Λούη, μεταβάλλει τὸ μέγαρό του στο Παρίσι σ' ἓνα εἰδος ἑμπορι-
 κῶ ἡρηματιστηρίου. Μικὰ μέρα λοιπὸν δύο ἀνθρώποι εἰσέρχονται σ' αὐτό, ἀνά-
 μеса στο ἄλλο πλῆθος. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀγνωστοί δὲν εἶνε ἄλλοι ἀπ' τόν Κοκαρ-
 ντάς καί τόν Παστουάλ, οἱ ὁποῖοι ἀναγινρίζονται κ' ἀρχίζουν νά μιλοῦν γιά
 τόν Λαγκαρντέρ.

τον με σεβασμό.
 Ἡ νέα κόρη ὅμως δὲν εἶπε λέξι.
 —Ἐἶνε ἡ ὠραία φιλοξενιὴ! φηθίσει ὁ Σαβερόν.
 —Ἡ Ἰσπανίδα! ἐπρόσθεσε ὁ Ναδάγ.
 —Ἐξείνη, γιά τὴν ὅποια ὁ κύριος πρίγκηψ ζητάει κλειστό τὸ
 μαζὸ τῶν σπῆτι πίσω ἀπὸ τὸ Σαιν - Μαγγλοῦ.
 Καί ὅλοι θαύμαζαν τὸ εὐγενικό καί λεγρὸ παράστημα τῆς νέας,
 τῆς ὑπέροχης κνημῆς της, ποὺ κατέλειγαν σ' ἓνα νεραϊδένιο πόδι καί
 τὸ λαμπρὸ στεγνὸν τῶν πλουσιῶν μαλλίων της, τῶν μεταξένιων καί
 ποὺ μαζῶν ἀπ' τὸν ἀγάθι.
 Ἡ ἀγνωστὴ φερόισε τουαλέττα περιλάττον, ἀπλὴ καί πλούσια
 συγχρόνος ποὺ τῆς ἔδινε ἐμφάνισι μεγάλης κυρίας.
 —Κύριοι, εἶπε ὁ πρίγκηψ, λογάριμα νά σᾶς παρουσιάσω σήμερα
 τὸ θεῖο αὐτὸ πλάσμα ποὺ μοῦ εἶνε πολυαναγαμημένο γιά πολλοὺς ἡ-
 γους. Μά δὲν φανταζόμουν ὅτι θά τὸ βλέπατε τόσο γρήγορα... Γι'
 αὐτὸ δὲν λαβαῖνον τὴν τιμὴ νά σᾶς παρουσιάσω τώρα τῆς δεσπο-
 να... Δὲν εἶνε ἀκόμα ὦρα... Περιμένετε με ἐδῶ... Σέ λίγη ὦρα
 θά σᾶς χρειαστοῦμε...
 Καί, ζητώντας πάντα ἀπ' τὸ χέρι τῆς νέας κόρης, τὴν ὠδήγησε
 στο διαμέρισμά του, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω τους.
 —Πόσο εἶνε ὠραία! φηθίσει τότε ὁ Σαβερόν ἐκστατικός.
 —Ὁ Σαβερόν τὴν ἐρωτεύτηκε κίονας! φώναξαν ὅλοι. Μά ποῦ εἶνε
 αὐτὴ ἡ νέα ;
 —Κανένας δὲν ξέρει τίποτε σχετικῶς! ἀπάντησε ὁ Ναδάγ. Τὸ
 μόνο ποὺ ξέρουμε, εἶνε ὅτι ὁ Γκονζάγκας τὴν φυλάει μέ φροντίδα
 κ' ὅτι ὁ Πεύρὸλ εἶνε ὁ σκλάβος
 της ποὺ ἔχει διαταγὴ νά κἀνῃ ὅλα
 της τὰ κατ'ῆσται...
 —Κι' ὁ Πεύρὸλ δὲν εἶπε τίποτε ;
 —Ὁ Πεύρὸλ δὲν μιλάει ποτέ! Γι'
 αὐτὸ, ἄλλοστε, ὁ Γκονζάγκας τὸν ἔ-
 χει τόσα χρόνια στήν ὑπηρεσία του.
 — Ἡ ὠραία αὐτὴ, εἶπε ὁ Νουέ
 — ἕνας μαζρινὸς συγγενῆς τού
 Γκονζάγκα — θὰ βροῖσκειται στο
 Παρίσι πρὸς δύο ἑβδομάδων, γιὰτί
 ἀπὸ τότε ὁ πρίγκηψ δὲν μᾶς κἀνισε
 οὔτε μιά φορὰ σὲ γεῖμα στο μαζὸ
 του σπῆτι τῶν Σαιν-Μαγγλοῦ, ὅπως
 ἔκανε ἄλλοτε πολὺ συχνά... Ἐχει
 βάλει μάλιστα καί φρουρὰ σ' αὐτὸ
 τὸ σπῆτι, τῆς ὁποίας ἀρχηγός εἶνε
 ἄποτε ὁ Σαλντάνας καί ποτε ὁ Φαν-
 τσα...
 — Τί μυστήρια! Τί μυστήρια !
 — Ὑπομῆνι καί θά τὰ μάθουμε
 ὅλα σήμερα !...
 ... ..
 Ὁ Πεύρὸλ, ἀφοῦ ἐγκατέστησε,
 αὐτῶνα μέ τῆς διαταγῆ τού κυρίου
 του, τόν Κοκαρντάς καί τόν Πα-
 σουάλ φρουρὰ σ' ἓνα τραπέζι γε-
 μάτο φαγητά, βγήκε ἀπὸ τὸ μέγα-
 ρο ἀπὸ τὴν πόρτα τού κήπου. Διέ-
 σχισε τὴν ὁδὸ Ἁγίου Διονυσίου καί,
 περῶντας πίσω ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν
 τού Σαιν-Μαγγλοῦ, στάθηκε μπρὸς
 στήν πόρτα ἐνὸς ἄλλου κήπου. Ὁ
 Παστουάλ εἶχε μέσα στήν τσέπη
 του τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς πόρτας.
 Τὸν ἀνοῖξε λοιπὸν καί μπῆκε μέσα.
 Ὁ κήπος ἦταν ἐντελὸς ἔσρημος. Στὸ
 βάθος μᾶς δεινροστοχίας φανόταν
 ἓνα περίπτερο ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ,

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 — Τώρα ἔνα μόνο πράγμα ἔ-
 χω νά σᾶς πῶ ἀκόμα, εἶπε, τε-
 λειώνοντας ὁ Γκονζάγκας. Πρό-
 κείται νά συμβοῖν διάφορα γεγο-
 νότα ποὺ θά σᾶς φανοῦν μυστη-
 ριόδη... Ἄλλατ' λοιπὸν ἀπὸ σᾶς
 νά μῃ ζητήσετε νά μάθετε τί-
 ποτε...
 Μά μιά γενικὴ κραυγὴ ἐκπλή-
 ξεως καί θαυμασμοῦ τὸν διέκο-
 ψε. Ὅλοι ἔμειναν μέ τὸ στόμα ἀ-
 νοικτό, κατὰζώντας μιά νέα κό-
 ρη καταπληκτικῆς ὀμορφιάς, ποὺ
 παρουσιάστηκε στήν πόρτα τού δι-
 αματίου. Γιὰ μιά στιγμὴ τὰ ἔχασε,
 γιὰτί δὲν περιμένα νά δῇ τόσοσ
 ἀνθρώπους συγκεντρωμένους ἐκεῖ
 μέσα.

Καθὼς ἐμφανίστηκε στο ἀνοιγ-
 μα τῆς πόρτας, στο νεανικό πρό-
 σῶπό της, ποὺ ἦταν γεμάτο χά-
 ρι, ζωγραφίζονταν ἓνα τσαχύνικο
 χαμόγελο. Μά μολίς εἶδε τούς
 συντρόφους τού Γκονζάγκα, στά-
 θηκε, κατέβασε τὸ δαντελλένο
 πέπλο της κ' ἀπόμεινε ἀκίνητη,
 σάν ἓνα γοητευτικὸ ἀγαλμα. Ὁ
 Σαβερόν τὴν ἔρωσε μέ τὰ μάτια
 του κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι κατέβηκαν
 ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιά νά
 συγκρατήσουν τ' ἀδιάκριτα βλέμ-
 ματά τους.
 Ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος ἔνα-
 νε στήν ἀρχὴ μιά νευρικὴ κἀνησι,
 συνῆλθε ἀμέσως καί διευθύνθηκε
 πρὸς τὴ νεοφερμένη. Τῆς ἔπηρε
 τὸ χέρι καί τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη

Γιὰ μιά στιγμὴ τὰ ἔχασε, γιὰτί δὲν περιμένα νά ἴδῃ τόσοσ ἀνθρώπους...

του όποιου τὸ περιτύλιό ἦταν γεμάτο ἀγάματα. Τὸ περίπτερο αὐτὸ ἀληθινὸ ἀριστοτεχνικὸ ἀρχιτεκτονικῆς, ἦσαν τὸ μαρφὸ σπῆτι τοῦ Γρονζάγκα, γιὰ τὸ όποιο ἔγινε λόγος προηγουμένως.

Σὲ λίγο, ὁ Πεϋρόλ ἔβρισκε στὸν ἀντιθάλαμό του, ὁ όποιος ἦταν γεμάτος ἰσηρέτες μὲ στολή.

— Πού εἶνε ὁ Σαλντάνι; τοῦς ρώτησε.

Ἀμέσως τοῦ ἀπάντησαν ὅτι εἶχαν νὰ ἰδοῦν τὸν Σαλντάνι ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα.

— Καὶ ὁ Φαέντσα;

Μὰ καὶ γιὰ τὸν Φαέντσα τοῦ ἔδωσαν τὴν ἴδια ἀπάντησι.

Τότε τὸ ἰσχνὸ πρόσωπο τοῦ ἐπιστάτη πῆρε μὴ ἔκφρασι ἀνήσυχου.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀναρωτήθηκε ἀπὸ μέσα του.

Ἐπειτα εἶπε στοῦς ἰσηρέτες:

— Πέστε στὴ δεσποινίδα ὅτι θέλω νὰ τὴν δῶ!

Ἀμέσως δύο ἰσηρέτες ἔτρεξαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ του καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισαν, λέγοντας ὅτι ἡ δεσποινὶς τὸν περιέμενε στὸ κλιματιό της.

Ἐπειτα ἀπὸ μὴ στιγμή ὁ Πεϋρόλ βρισκόταν κοντὰ στὴν ὑπερόχου καθύλαξ ἔκεινη νέα, τὴν όποια συναντήσαμε πρὸ ὀλίγου στὸ μέγαρο τοῦ Γρονζάγκα.

Δὲν κοιμήθηκα!... Δὲν ἔλεισα καθόλου μάτι ἀπόψε!... φώναξε στὸν Πεϋρόλ μὴδὲς τὸν εἶδε. Δὲν θέλω πειὰ νὰ μείνω σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι! Στὸ δρομάκο ποῦ βρισκόμαι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ τείχους εἶναι ἄνθρωποι!

Κοιρὶς νὰ θέλωμε ν' ἀδικήσουμε τὴν τουαλέττα της, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι αὐτὴ ἦταν πρὸ γοητευτικὴ — ἀν ἦταν αὐτὸ δυνατόν — μέσα στὴν πρωϊνὴ ἀπρημελιά της, παρὰ μὲ τὸ φόβητο τοῦ περιπάτου. Τὸ λευκὸ κωμικιστὸ της πενιούρα ἔδειχνε σὲ ὅλη του τὴ θαυμασιὰ ὁμοιότητα τοῦ θεοῦ κοριμῆς. Τὰ ὄραια μαῦρα της μαλλιά, λιμένα καθῶς ἦσαν, ἔπεφταν σάν χεϊμαρρὸς ἐπάνω στοῦς ὄμους της καὶ τὰ γυμνὰ μαζὰ της πόδια ἦσαν σωστὸ κομποτεχνικὸ μῆσα στὴς χρυσομέταλλες παντοφλές της. Γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ κανεὶς ἀπὸ τόσο κοντὰ, χωρίς νὰ γοητευθῆ, ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀπὸ μάγιο. Κι' ἀπὸ μάγιο φάνεται πὼς ἦταν κι' ὁ Πεϋρόλ, ὁ όποιος, ἀντὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀκατανίκητα θέλγητρα τῆς ὄρας νέας, τῆς εἶπε:

— Ντόνα Κρούς, ὁ κύριος πρίγκιπ ἐπιθυμῆ νὰ σὰς δῆ στὸ μέγαρό του σήμερὰ τὸ πρωί.

— Θαῖμα! φώναξε ἡ νέα. Ἐγὼ νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου! Ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶ στὸ δρόμο! Ἐγὼ! Ἐγὼ!... Εἰστε βέβαιος ὅτι δὲν ὀνειρεύεστε ὄρθιος, κύριε ντὲ Πεϋρόλ;

Καὶ ἡ ντόνα Κρούς, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, κίτταξε τὸν Πεϋρόλ στὰ μάτια, ἔπειτα ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ.

— Γιὰ νὰ πᾶτε στὸ μέγαρό του, ἐπρόθεσε ὁ Πεϋρόλ, ὁ κύριος πρίγκιπ ἐπιθυμῆ νὰ κάνετε τὴν τουαλέττα σας...

— Ἐγὼ, ξαναφώναξε πάλι ἡ νέα, νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου. Σάντα Μαρία, δὲν πιστεύω οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα μοῦ λέτε!

— Σὲς μιλᾷ ὡστὸσο σοβαρώτατα, ντόνα Κρούς. Σὲ μὰ ὄρα, πρέπει νὰ εἶσθε ἔτοιμη.

Ἡ ντόνα Κρούς κιντήχτηκε σ' ἕνα καθρόφτη κι' ἄρχισε πάλι νὰ γελᾷ. Ἐπειτα φώναξε:

— Ἀγγελικὴ! Ζουστίβ! Κυρὰ Λανγκλουά! Πόσο εἶνε ἀργῆς αὐτῆς ἡ Γαλιίδες!... ἐπρόθεσε ὀργισμένη, γιὰ δὲν ἔβλεπε νὰ παρουσιάζονται αὐτῆς πὼς εἶχε φωνάξει. Κυρὰ Λανγκλουά! Ζουστίβ! Ἀγγελικὴ!...

— Κάνετε λίγο ὑπομονὴ!... τῆς εἶπε φλεγματικὰ ὁ Πεϋρόλ.

— Ἐσεὶς μπορεῖτε νὰ φύγετε! τοῦ ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούς. Δὲν ἔχετε πειὰ καμμιά δουλειὰ ἐδῶ, ἀφοῦ ἐκτελέσατε τὴν παραγγελίαν σας! Θάρθῶ σὲ μὰ ὄρα τοῦ πρίγκιπτος.

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὰς συνοδεύσω ἐγὼ! εἶπε ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ.

— Ὄ! Θεέ μου! Τί πλήξις! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ ντόνα Κρούς. Δὲν ἔρεστε, καλε μου κύριε ντὲ Πεϋρόλ, νὰ ἔβλεπα κανένα ἄλλο πρόσωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό σας!... Τί νὰ σὰς πῶ; Τὸ δικό σας δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ κυρὰ Λανγκλουά, ἡ Ἀγγελικὴ κι' ἡ Ζουστίβ,

τρεῖς Παριζιάνες καμαριέρες μπίρνανε μέσα. Μὰ ἡ ντόνα Κρούς δὲν τις συλλογίστηκε πειὰ καθόλου.

— Δὲν θέλω, εἶπε στὸν Πεϋρόλ, νὰ μένουν τὴ νύχτα στὸ σπῆτι μου ὁ Σαλντάνι κι' ὁ Φαέντσα...

— Μὰ αὐτὴ εἶν' ἡ θέλησις τοῦ κυρίου πρίγκιπτος! ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ.

— Ἐμὰ λοιπὸν σκλάβα του! φώναξε ἡ εὐξέαττι νέα, κόκκινη ἀπὸ ὄργη. Μήπως ἐγὼ ζήτησα νάρθῶ ἐδῶ... Ἄν εἶμαι σκλάβα του, ἂς μ' ἀφήσει τουλάχιστον νὰ διαλέξω μόνη μου τοῦς δεσμοφύλακάς μου. Πέστε μου ὅτι δὲν θὰ ξαναῖδῶ αὐτοῦς τοῦς δύο ἀνθρώπους, γιὰτι ἄλλοῦς δὲν θάρθῶ στὸ μέγαρο...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ κυρὰ Λανγκλουά, ἡ πρώτη καμαριέρα τῆς ντόνας Κρούς, πλησίασε τὸν κ. ντὲ Πεϋρόλ καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ λόγια στὸ αὐτί.

Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του, ποῦ ἦταν πάντα κίτρινο, ἔγινε πελιδνὸ.

— Τὸ εἶδατε αὐτό; ρώτησε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε.

— Τὸ εἶδα! ἀπάντησε ἡ καμαριέρα.

— Πότε;

— Πρὸ ὀλίγου. Τοῦς βρῆκαν καὶ τοῦς δύο!

— Ποῦ;

— Ἐξῶ ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα, ποῦ βγαίνει στὸ δρομάκο!...

Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μιλοῦν μπροστὰ μου μὲ σιγαλὴ φωνὴ! εἶπε ἡ ντόνα Κρούς περιήφανα.

Ὁ Πεϋρόλ σήκωσε ἀνατριχιάζοντας τὸν πρῶτο μανδῦα...

ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχε πάει στὸ Παρίσι, τοῦ όποιου δὲν εἶχε δὴ τοῦς δρόμους, παρὰ μόνο τὴν σκοτεινὴ καὶ φθινοπωρινὴ νύχτα τῆς ἀρξέως της.

— Ἐπιτέλους! ἔλεγε. Ὁ ὄραϊός μου πρίγκιπ θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του! Θέλω νὰ δῶ, νὰ μὲ δοῦν!... Θέλω νὰ δῶ τὸ Παρίσι ποῦ τόσο μοῦ τὸ ἔχουν ἐκθειάσει...

Καὶ, γεμάτη χαρὰ, ἔξφυγε ἀπ' τις καμαριέρες της γιὰ νὰ χορεύῃ, σάν τρελλοκόριτσο ποῦ ἦταν...

Στὸ μεταξῶν, ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ εἶχε φτάσει στὴν ἄσκη τοῦ κήπου.

Στὸ βάθος μᾶς δεικνύστικας, ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα, δύο μανδῦες ἦσαν ἀπλωμένοι... Μάντευε κανεὶς πὼς οἱ μανδῦες αὐτοὶ σκεπάσαν δύο ἀνθρώπινα σώματα.

Ὁ Πεϋρόλ σήκωσε ἀνατριχιάζοντας τὸν πρῶτο μανδῦα κι' ἔπειτα τὸν ἄλλο... Κάτω ἀπ' τὸν ἕνα ἦταν τὸ πτώμα τοῦ Φαέντσα καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἄλλο τοῦ Σαλντάνι... Κι' οἱ δύο τους εἶχαν τὴν ἴδια πληγὴ στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ δύο μάτια.

Ἡ σπαθιά τοῦ Νεβέρ! ψιθύρισε ὁ Πεϋρόλ, τοῦ όποιου τὰ δόντια χτυποῦσαν ἀπὸ τρῶμο.

Κι' ἄρρησε τοῦς μανδῦες νὰ πέσουν καὶ νὰ σκεπάσουν τὰ πτώματα. (Ἀκολουθεῖ)

— Συγγνώμη, κυρία, ἀπάντησε ταπεινὰ ὁ Πεϋρόλ. Πάντως, μάθετε ὅτι οἱ δύο ἀνθρώποι ποῦ ἀπεχθάνεστε, ὁ Σαλντάνι κι' ὁ Φαέντσα, δὲν θὰ ξαναταρουνισαστὸν μπροστὰ σας....

— Τότε, ντύστε με! πρόσταξε ἡ νέα.

Κ' ἐνῶ ἡ ἄλλες δύο καμαριέρες ἄρχισαν νὰ καταγίνονται μὲ τὴν τουαλέττα της, ἡ κυρὰ Λανγκλουά, συνοδεύοντας τὸν Πεϋρόλ στὴ σκάλα, τοῦ ἔλεγε:

— Ἐγαγαν κι' οἱ δύο χτές τὸ βράδυ κάτω. Κατῶν ὁ Σαλντάνι, ὁ όποιος ἦταν τῆς ἰσηρεσίας, θέλησε νὰ συνοδεύσῃ ἔξω τὸν Φαέντσα... Ἀκούσαμε τότε στὸ δρομάκο χτυπήματα σταθίων.

— Ἡ ντόνα Κρούς ποῦ μίλησε γι' αὐτὸ, τὴν διέκοψε ὁ Πεϋρόλ.

— Ὁ θρόμβος δὲν βάστηξε πολὺ, ἐξακολούθησε ἡ καμαριέρα. Πρὸ ὀλίγου λοιπὸν ἕνας ἰσηρέτης, καθῶς βγήκε ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα στὸ δρομάκο, σκόνταψε ἀπάνω στὰ πτώματά των...

— Λανγκλουά! Λανγκλουά! ἀκούστηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ φωνὴ τῆς ντόνας Κρούς.

Ἀμέσως ἡ καμαριέρα ξανάρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, λέγοντας συγχρόνως στὸν Πεϋρόλ:

— Πηγαίνετε!... Τὰ πτώματα εἶνε στὴν ἄσκη τοῦ κήπου.

Ἡ ντόνα Κρούς ἦταν τώρα ὀλη χαρὰ μέσα στὸ μπουτυοῦρά της, ὅπου τὴν ἔντυναν ἡ καμαριέρες της.

Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο εὐτυχιωμένη